

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Slechtá_Vladimir-Boží_kopírka.pdb

PDB Name: Boží kopírka
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 29.3.2007
Modification Date: 29.3.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Vladimír Šlechtá
BOŽÍ KOPÍRKA

Konvoj překročil hranici Sudbohmische Bundesrepublik krátce po půlnoci. Celníci zřejmě dostali echo, protože žádný z nich se nezabýval prohlížením plomb na plachtách. Hydraulická závora ohraničující civilizovaný svět, se odsunula a konvoj se vydal do nitra území, které bylo kdysi známé jako „Království České“. Tři dýchavičné nákladáky označené modrobílým znakem Maltézských rytířů, červeným křížem a červeným půlměsícem.

Konvoj vezl humanitární pomoc — bedny s léky, sušené mléko, obnošené šatstvo a konzervy z veřejných sbírek. A komando.

Komando se natrásalo na korbě prvního vozu: šestice mladých mužů, oblečených do džínů a maskáčových bund s nejrůznějším potiskem, vyzbrojených pestrou směskou zbraní od samopalu Heckler und Koch až po starou dobrou čezetu nasazenou na puškovou pažbu. Ta různorodá výzbroj i výstroj byla navržena tak, aby komando zapadlo do prostředí a mohlo být považováno za jednu z kočujících tlup.

Petar Kryzanek a Frank Jiráček leželi nataženi na bednách s léky a pokoušeli se spát. Lukas Homolka, Čest' o Mikulecky, Uwe Ryklický a Radan Král se už pokusů o spánek vzdali, protože nákladák měl mizerné pérování a bývalá dálnice z Mnichova do Prahy, po níž se konvoj ploužil, snad byla v minulosti postižena hloubkovým bombardováním. Řidič zběsile točil volantem, aby se vyhnul díram v asfaltu, ale byl úspěšný asi tak z padesáti procent. Tajní pasažéři na korbě se díky jeho řidičskému umění zmítali ze strany na stranu jako nudle v bandě a občas, když vůz projel některou z děr, nadskočili k nízké oplachtované klenbě a otloukli si hlavy o železná žebra. Drželi se úchyty a dívali se na obrazovku, na které běžela fádni setmělá krajina bez hvězd, kterou tam přenášela kamera z kabiny řidiče.

Nevyspali a nervózní se snažili přežít hodiny mezi půlnocí a svítáním. Čekání bylo nejhorší. Pak, až za svítání vypadnou z auta, už to půjde lépe: vyhledají průvodce, dorazí k cíli, nastaví časový spínač a probijí se zpátky do Evropy, nejspíše osvědčenou trasou přes Liberec. Nemohli počítat s tím, že by je v případě nouze nabral vrtulník — Rusové monitorovali vzdušný prostor a v případě neohlášeného letu by začali hlasitě protestovat.

Tentokrát šli do opravdu zásadní akce. Batoh úctyhodných rozměrů, který měli za úkol dopravit k cíli, obsahoval ultimatum, taktickou jadernou minu.

Schránka se Smrtí, která měla během čtyřiařtyřiceti hodin vykvést ohnivými květy, teď spočívala na nadskakující podlaze a captain Král si o ni opíral nohy.

Na monitoru začalo svítat. Rozpítá šed' nabyla ostřejších kontur a ukázala pole zarostlá kopřivami. Ve větších vzdálenostech od dálnice byly k vidění trosky vypálených domů. Po čelním skle vozu stékaly kapky drobného deště. Řidič zabušil pěstí na plechovou stěnu, která oddělovala korbu od kabiny.

„Připravte se!“ štěkl captain Král. „Budeme vysedat!“ Byl starší než ostatní, táhlo mu na třicítku. Pro některé z členů komanda představoval náhradního otce.

Jenže šoférovo zabušení znamenalo něco jiného, než že se přiblížil okamžik výsadku. Brzdy zakvílely, všechno, co nebylo na korbě připoutané, se dalo do pohybu. Petar a Frank sklouzli po bednách a narazili hlavami do zadní stěny kabiny. Ostatní nevěděli, co mají držet dřív — zda zbraně, klouzající bedny či sami sebe. Nákladák zastavil. Na monitoru se objevila barikáda, přehrazující dálnici. „Čo sa robí?“ vyhrkl Čest' o. Na rozdíl od ostatních měl rodiče Slováky a občas sklouzával do slovenštiny.

Bylo slyšet, jak řidič cosi křičí z okénka, do toho řvaly motory druhých dvou nákladáků, které se na rozbitém asfaltu pokoušely otočit do protisměru.

„Poplach!“ zaječel Král. „Popadněte kvěry a ven z auta!“

Tasil útočný nůž a rozťal plachtu, s automatem v pěstích proskočil škvírou ven. Lukas Homolka se hnál za ním, Uwe si udělal v plachtě vlastní díru.

Jenže Uwe vyskočil z korby na špatné straně a vběhl přímo do olověného deště.

Ohlušující rachot automatických zbraní rozerval mokré ticho deštivého rána. Captain Král odskočil a jeho Heckler und Koch vyštěkl krátkou dávku. Lukas skočil na opačnou stranu, tak, jak ho to trénovali na polygonu. Zahlédl pět nebo šest plamének, šlehajících ze zbraní útočníků. Jeden si vybral. Popoběhl k němu, zalehl a stiskl spoušť. Plámenek zhasl, místo něho se odtamtud ozvalo zakvílení následované rychlým proudem jakési balkánské řeči.

Za barikádou zaznělo hluboké Ssssss...!, které provází odpalování protitankové střely. Nákladák se nadzdvihl, pak se za šlehání ohně, sršení jisker a ostatních pyrotechnických efektů rozlomil vedví.

Bolest. Tma. Strach.

„...stávej, vojáku, stávej...“ Vlhký hadřík omývá Lukášovi čelo, tváře, rty.

Otevře oči, nad ním se sklání stará žena se smolně černými vlasy, šikmé oči ukryté v záplavě vrásek. „Stávej, vojáku, nespí...“

Lukas se prudce posadí, stará žena se vyděsí. „Klid, klid,“ vypískne.

Lukas si horečnými pohyby ohmatává tělo, hledá zranění — zlomené kosti, utržené končetiny, zakrvácené obvazy. Nenachází nic. Jsem v pořádku, uvědomí si.

„Kde jsou ostatní?“ vyhrkne.

„Ležet — ležet musíš ty,“ pokouší se ho stará Vietnamka zatlačit zpátky na postel. Z druhého pokoje přibíhá šikmooký muž s mačetou v pěsti. Výhružně napřahuje čepel: „Tý uklidní se!“

„Kde jsou ostatní?“ řve Lukas. „Kde jsou? Kde je Král?“

Reflexy fungují automaticky. Naznačí úder, Vietčík švihne mačetou a Lukas ho složí ranou na krční tepnu. Jenže Lukas poté, co se probрал z bezvědomí, vůbec není v pořádku. Rána Vietnamce nejenže nezabije, ale ani ho neochromí. Lukas, před očima sedě šmouhy, klesá na kolena. Kolem poskakují tři šikmooocí mládenci, ve tvářích mají vepsanou vraždu.

Stará Vietnamka cosi křičí. Zní to nějak jako „ting, jang, havlan, plonk, pink.“

Lukas padá obličejem na podlahu.

Když se později znovu probírá, je už šero. Stará šikmoočka sedí u jeho postele, kromě ní je tam ještě asiatské dítě se střapatou hlavou, oblečené do příliš velké košile.

„Kde to jsem?“ sípe Lukas. „Kde je Král?“

„Havlan plo tepe psíde, vojáku,“ žvatlá Vietčice. „Havlan. On psinesl tebe. On psíde.“

Nebyl hostem, ale ani zajatcem. Vietnamská komunita se mu nesnažila nijak ublížit, ani ho neomezovala. Od staré ženy dostával třikrát denně jídlo — rozvařenou rýži smíchanou s travními semeny, bez masa. Mohl chodit, kam chtěl, a nikdo si ho nevšímal, na jeho potulkách ho občas provázely polonahé děti a žlutý voříšek.

Trápily ho závratě, tlaková vlna, která ho odhodila po výbuchu, mu způsobila slabý otřes mozku. V moči pozoroval vláčenka krve, která však po dvou dnech zmizela. Bojoval s deja-vu, s pocitem již jednou viděného. V takovéhle vesnici přece už jednou žil!

Když závratě pominuly, pochopil, že se mu v mozku vylouply prazážitky. Když mu byly čtyři roky, odložila ho matka k prarodičům na venkov. Ta vesnice tehdy vypadala úplně stejně: nepravidelná návěs s rybníčkem, v němž se cachťaly kachny, obilný kostelík, rozházená vesnická stavení. Taková česká vesnice byla i tady. Záhony osázené hrachem, mrkví, kapustou. Louže, z nichž rašily zelené lístečky, snad rýže. Ale ve statcích, na jejichž stítech byl letopočet začínající osmnáctkou, žili Vietnamci.

Vzpomínal, jaké to bylo tehdy, v patnáctém roce — v den, kdy byl prezidentem České republiky zvolen Nguyen van Dingh. Matka přijela v noci ve svém červeném porschi, vytáhla Lukase z postele a pak, s nohou na plynu, uháněla k bavorským hranicím.

Byli jen částčkou v řece světél, v proudu automobilových reflektorů, který směřoval na západ.

Ze staré Vietnamky vytáhl všechno, co věděla. Jakýsi muž, zvaný Havran, ho dotáhl na vlastních zádech do vesnice — bezvědomého, zalitého krví, která však pocházela jen z povrchových oděrek. A Havran prý se pro něho vrátí.

Shledával, co zbylo z jeho vybavení: džíny, kanady, triko s nápisem SORRY!, maskáčový kabátek. Postrádal nůž, samopal, náboje, brašnu s konzervami. V kabátku však našel mapu, a tak se snažil určit, kde se v tuto chvíli nachází. Vycházelo mu, že kdesi poblíž bývalého Berouna, ale s určitostí to říci nemohl. Všude kolem vesnice byly lískové a březové houštiny a Lukas si netroufal vycházet příliš daleko. Nebyl si jistý, jestli by pak dokázal najít cestu zpět.

Čekal na Havrana, A Havran přišel pátého dne.

Lukase nikdy nenapadlo, že by někdo takový mohl existovat.

„Jsem Havran,“ řekl jednoduše. „Žiješ, vojáku?“

Stará Vietnamka mu podala židli a on se posadil naproti Lukášovi. V obličejí měl zvláštní soustředěný výraz.

„Díky, žeš mi zachránil život,“ oslovil ho Lukas.

Muž jen pokrčil rameny. Snad bylo jeho řemeslem zachraňovat cizí životy.

„Kde jsou ostatní?“ zeptal se Lukas. „Uwe, Čest' o, Král...“

Bojovník zvaný Havran si ho pátravě prohlížel. „Vrahové napadli humanitární pomoc,“ řekl pak. „Zastřelili řidiče prvního vozu. Rozbili vůz protitankovou střelou. Další dva vozy se obrátily a chtěly uniknout. Jednomu se to podařilo. Uprchl zpátky za hranici i s věcmi, které tolik potřebujeme. Druhý vůz měl prostřílené pneumatiky, po dvou kilometrech byl nucen zastavit. Vrahové zabili řidiče a vykradli vůz. Hlídka Modrých baretů dorazila pozdě. Jen málo věcí se podařilo zachránit a rozdat potřebným.“

„A lidé z prvního vozu?“ zeptal se Lukas.

Havran na něho upřel vybledlé modré oči: „A kdo jsi ty, vojáku?“

„Homolka. Lukas Homolka.“

„Jsi voják. Jeden z komanda ukrytého ve voze s humanitární pomocí. Před pěti dny jsem se s vámi měl sejít na smluveném místě a provázet vás. Jenže konvoj byl přepaden. Uslyšel jsem střelbu a běžel jsem tam. Našel jsem tě u hořícího vozu. Měl jsem na vybranou. Mohl jsem pronásledovat vrahy. Mohl jsem zachránit část zboží před plameny i drancíři a předat je potřebným. Také jsem se mohl vydat po stopách muže z vašeho komanda, který unikl smrti. Ale já

jsem zvolil jinak. Odesl jsem tě sem, k rolníkům — k rýžovým lidem. Zachránil jsem tě a část tvého života teď náleží mně.“

Lukas přikývl, jako že souhlasí. A Havran pokračoval: „Proč, za jakým účelem bylo vysláno komando do těchto míst? Kam jsem vás měl dovést?“

Lukas si již všiml zvláštního, jakoby archaického způsobu jeho vyjadřování. Mluvil zvolna a kladl důraz na každé druhé nebo třetí slovo. Při jeho otázce však pokrčil rameny: „To ti nemohu říct.“

„To mi budeš muset říct! Skupina potulných cikánů přišla na místo boje. Svlékla mrtvolu, vyrabovala bedny odhozené výbuchem. Prohledala vrak vozu. A našla! Rozměrný předmět chráněný ohnivzdorným obalem! Jistě to byla nějaká zbraň! Mocná zbraň!“

„Ultima,“ vydechl Lukas. „Výbuch ji nezničil.“

„Takže co bylo cílem? Kde jste měli umístit bombu?“

Lukas, vyvedený z míry, sáhl pro mapu. „Tady, severně od Trosek. Tady bývala osada, která se jmenovala Řež. Před etnickou válkou tam byl Ústav jaderného výzkumu.“

„Znám to místo!“ vybuchl Havran. „Je to domov Šilenství! Vládne mnohem většími kouzly, než si vůbec dokážeš představit!“

Chvilí mlčeli a pak se Lukas zeptal: „Říkal jsi, že někdo z našeho komanda přežil.“

Cizinec přikývl: „Jeden mrtvý muž byl vyzbrojen čezetou s puškovou pažbou... než mu ji cikáni vzali. Druhý měl obuté vysoké boty britských SAS. Třetí nosil na tváři knírek — téměř shořel, ale stále bylo možné ho rozeznat. Čtvrtý měl v kapse knížku Candide, napsanou Voltairem.“

Lukas přemýšlel. „Mluvíš o Uwem, Čest'ovi a Petarovi. Ten s tím Candidem byl Frank Jiráček... Unikl captain Král.“

Jako by Lukášovo srdce zasáhla kulka: jeho nejbližší přátelé jsou mrtví. Synové českých emigrantů, cvičení pro operace na území bývalé České republiky. Dva a půl roku žil jenom s nimi, oni tvořili jeho náhradní rodinu. A teď, jako když někdo sfoukne svíčku...

Stará Vietnamka podala Havranovi misku s mastnou rýží a Havran jedl. Nepoužíval příbor — špinavými prsty hnětl z rýže kuličky, které si vkládal do úst. Díval se na Lukase, který se zvolna probíral ze šoku.

„Musíme jít, vojáku. Vzchop se.“

„Kam? Kam musíme jít?“

„Najít tu zbraň, tu ultimu. Jaké má účinky?“

„Je to taktická jaderná mina s urychleným poločasem rozpadu jaderného popela. Smrtelná zóna při výbuchu má poloměr tři sta metrů. Nebezpečná radiace zasáhne území o poloměru pěti kilometrů a čtyři roky trvá, než vyzáří.“

„Tak to je zlé. Příliš mocné pro kmenové války.“

„Nemám zbraň,“ řekl Lukas.

Havran zaštěkal několik vět, Vietnamci se zahemžili a podali Lukášovi jeho Heckler und Koch, malou polní s plnými zásobníky a konzervovanými dárkami jídla. Lukas se rozhlédl po vyděšených šikmookých tvářích. Tak tohle jsou Havranovi přátelé? Zdálo se mu spíš, že mají z Havrana smrtelný strach.

ona

Pršelo. Lukas si vytáhl z límce kapuci, ale po několika hodinách vytrvalého jarního deště už bylo jedno, jestli ji má.

Děšť mu promočil vlasy a stékal po zádech. Havran si přehodil přes ramena maskáčové pončo armády Spojených států. Jenže pončo už někdy předtím přišlo o kapuci, a tak Havranovi stékal dešť po vlasech i tvářích.

Putovali po nezřetelných stezkách. Šli busem z břízek, doubků, bezů a lísek. Nejstarší ze stromků a keřů byly staré dvacet let a zakořenily v tom létě, kdy se Českou kotlinou přehnal etnická válka a změnila ji v krajinu smrti. Takové věci se děly i předtím, například v Bejrútu, Bosně, Čechně, Kongu, avšak v Čechách to byla první etnická válka na území Evropy, tedy té, která si říkala civilizovaná. Válka mezi majoritní společností a přistěhovalci. A protože byla první, nebyla Evropa připravena. Evropský parlament řečnil o právech menšin, o lidských právech imigrantů, o pozitivních diskriminacích... Když pak NATO zahájilo bombardování Kladna a pražské čtvrti Chodov, bylo už pozdě. Kusy jižních, západních a severních Čech byly narychlo přičleněny k Sasku a Bavorsku. Karlovy Vary s okolím se staly součástí Ruské federace. Zbytek území byl ponechán sám sobě.

Kdesi za bachratými mračny, nacucanými vodou, zapadalo slunce. Havran mávl rukou k holým zdem, které se vyloupily z buše: „Tam přenocujeme. V noci jsou cesty nebezpečné. Tam dál už jsou minová pole.“

V těchto místech stálo kdysi městečko. Ale stačilo dvacet let a zbyly z něho jen zdi zarostlé bezovými keři. K temnému nebi trčely oslzlé krovy. Vysklenými okny se z vnitřku domů draly břízky a z asfaltu ulic rostla tráva. Havran v jednom domě vyhledal kout, nad nímž se ještě udržel kus krytiny z pálených tašek. Zřejmě to bylo jeho obvyklé místo pro nocleh — v koutě měl připravené dřevo a pár suchých,

poměrně čistých přikrývek. Rozdělal oheň, z brašny vytáhl konzervu kočičího krmení Whiskas, otevřel ji a přisunul k plamenům. Lukas vytáhl z malé polní svou vlastní vojenskou menáž. Přece nebude jíst kočičí žrádlo!

Za vytlučenými okny se snesla noc, do níž šuměl dešť. Ohříváli si konzervy a mlčeli. Byla už tma, když se dali do jídla.

Lukas nepostřehl žádný pohyb. Havran jednu chvíli seděl a pokojně vybíral dřevěnou lžící maso z plechovky — ve chvíli druhé stál o tři metry dál, opíral se o vylomené veřeje se zbraní v ruce. Lukas vyskočil a hrábl po H+K.

„Klid!“ mávl na něho Havran. Nahrbený a v podřepu se prosmýkl ven.

Bylo slyšet, jak s kýmisi mluví. Vlastně mluvil jen on a ten druhý mu odpovídal bublavými, čvachtavými zvuky. Pak se ozvaly kroky a Havran se vrátil.

Ale to nešustily podrážky Havranových adidasek. Havran se vždy pohyboval tiše. To pleskaly tlapky toho druhého.

Lukas zděšeně vykřikl a uskočil ke stěně. Plameny osvětlily cosi, co se podobalo noční můře. Tohle přece není možné! To, co přišlo, bylo vysoké něco málo přes metr a půl. Mělo to hůlkovité končetiny, zakončené čímsi jako plácačkami na

mouchy s krátkými výběžky prstů. Z pytlovitých hadrů, omotaných kolem trupu, vyčnívala hlava... ryby.

Tvor se polekal Lukášova křiku a otočil se k útěku. Ale za ním stál Havran a zachytil ho. Pak Havran rozepjal ruce tak, že se podobal ukřižovanému Kristovi. V tom gestu bylo cosi konejšivého. Tvor se zklidnil — a Lukas konečně popadl dech.

„Sedni si, bratře,“ ukázal Havran na sedátko z příkrývek. Tvor se posadil. Poodtáhl se od plamenů. Havran sebral plechovku s kočičím kmením a podal mu ji. Zrůdka zkusmo namočila dovnitř jeden ze zakrnělých prstů a olízla ho. Pak si podala roztržený okraj plechovky k rybím pyskům a se srkáním vychlemtala obsah.

Lukas si uvědomil, koho mu připomíná. Rybího tvora z Hvězdných válek, admirála Ackbara. Ano, ten vypadal podobně. Ale ne takhle zuboženě.

Tvor si způsobně otřel tlapky a odsedl od plamenů ještě dál. „Je ti horko, bratře, že?“ ozval se soucitně Havran. Rybí bytost vstala a zalomila tlapkami v děkovném gestu. Zasípěla, zabublala. Pokývla hlavou a nakročila ke dveřím.

„Rád jsem ti pomohl, bratře,“ pokývl Havran. Tvor vyšel ven a zmizel ve tmě a dešti. Havran chvíli mlčel a pak poznamenal: „Nemyslím, že by dokázal přežít déle než dva, tři dny.“

„Co to bylo?“ vyrazil ze sebe Lukas.

„Syn temnoty. Můj bratr... jeden z mých bratrů.“

Mlčeli a za vysklenými okny šuměl déšť. Oheň skomíral. A pak, nečekaně, Havran znovu promluvil: „I mne vyvrhla Temnota. Stál jsem tady, pod nepřátelským nebem, v Údolí smrti. Návrat už nebyl možný. Ptal jsem se sám sebe, co udělám. Viděl jsem smrt kolem sebe. Spatřil jsem závěje z kostí, roztříštěná těla v minových polích. Skalpy zavěšené na tyčích před doupaty kanibalů. Tak jsem se rozhodl: budu chránit ty, kteří si to zaslouží. A budu trestat vrahy! Stanu se postrachem všech, kteří porušují zákon!... Tak jsem se rozhodl a tak se i stalo.“

Lukas téměř nedýchal. Ta rybí bytost, admirál Ackbar, byla nepochopitelná, ale stejně nesmyslný se zdál i tenhle nevysoký blondák s tělem pokrytým jizvami. Bylo jisté jen to, že svá slova myslí smrtelně vážně.

Co je to za patetické žvásty?

Umytá obloha měla světlou modrou barvu. Viditelnost byla skvělá. Z ostrohu, na nějž Havran Lukase dovedl, se v tomto průzračném ránu dala přehlédnout značná část Trosek. Ale ještě před Troskami, skvrnitými vegetací, byla k vidění světlá plocha, rozdělená pravoúhlou sítí černých čar. Sběrný tábor. To světlé byly stany, tmavé pak cesty mezi nimi.

V tuto chvíli byli od sběrného tábora vzdáleni asi pět kilometrů a mezi nimi a táborem se táhl pás země porostlé kopřivami a osamocenými bezovými keři. Území nikoho.

„Minová pole,“ odpověděl Havran na Lukášovu nevyslovenou otázku. „To, na co se díváš, jsou minová pole. Táhnou se od Velké Chuchle až k Hostivicím. Jsou dokonalá. Široká jeden až dva kilometry... Vévoda Zilk v nich prorážel cesty.“

„Prorážel cesty?“

„Posílal tam své zajatce. Každý zajatec šel tak dlouho, dokud nenarazil na minu. Další šel v jeho stopách.“

„Dokud nenarazil na minu.“

„Ano. Cestu pak lemovaly utržené nohy a rozházené vnitřnosti... Byla to doba umírání... Nebyl jsem tu ještě, když to vévoda Zilk prováděl.“

„On ještě žije? Ten vévoda Zilk?“

„Ne. Před dvanácti lety zemřel na leukémii.“

Lukas užasl. Co mohou vědět všichni ti evropští občané, pro něž je největším dobrodružstvím nedělní nákup v hypermarketu? Dvacet let uplynulo od etnické války a tady už jsou vytvořeny mýty primitivního národa. Vévoda Zilk, razič cest v minových polích. Bojovník zvaný Havran, ochránce sirotků a vdov. Rybí bytost admirál Ackbar. A kdo ještě?

Po jedné z cest, vytýčených snad samotným vévodou Zilkem, přicházeli k táboru. Klikatě křížovala minové pole, tu a tam ji ohraničovaly zrezivělé kotouče ostnatého drátu. Mnohem výmluvnější byly vybílené lebky a stehenní kosti, rozvěšené na bezech.

Přišli až k sběrnému táboru, ale nešli skrz něj. Vyhnuli se hlavní bráně, u níž stála hlídka Modrých baretů. Jakýsi černoch v maskáčích, nadtý do flakvesty a se samopalem zavěšeným na rameni, na Havrana přátelsky zavolal řečí, která Lukášovi zněla jako francouzština. Havran mu opětoval pozdrav.

Opěrné body Modrých baretů byly obehnány valy z pytlů s pískem, nad nimi se tyčily strážní věže. Lukas měl možnost nahlédnout do ulic mezi stany. Stovky, snad tisíce apatických, předčasně zestárlých lidských bytostí tam posedávaly na lavicích, v plechových vaničkách praly stokrát vyprané prádlo, ploužily se sem a tam bez viditelného cíle. Ukoptěné děti plácaly hrady z bláta rozbahněných cest. Jak dlouho tady ti lidé žijí? Většina už dvanáct let. Tehdy, před dvanácti lety, sem vtrhly oddíly Modrých baretů, pozatýkaly některé z kmenových vůdců, ověšené náhrdelníky z lidských zubů, a vnesly mír na hromady kostí. A lidé, kteří tu žijí pod ochranou cizích vojáků, den za dnem čekají na svůj příděl mouky, na měsíc starý výtisk Spieglu, na ohmatanou stránku z Playboye. Lidé bez budoucnosti. Evropa se před nimi uzavřela, aby do ní nevnesli nákazu.

Cesta po okraji tábora jim trvala dvě hodiny. Pak Havran ukázal nahoru na útes, tyčící se nad Vltavou: „Kyjev.“

Lukas zvrátil hlavu. Nemohl tomu uvěřit. Na útesu se k modré obloze zdvíhalo hradiště z palisád, zaražených do hliněných valů. Jenomže palisády nebyly ze dřeva, ale z betonových sloupů, které dříve podpíraly dráty pro rozvod elektřiny.

„Kyjev?“ podivil se.

„Tak se tomu říká. Žijí tam Ukrajinci. Oni sami to nazývají Bjelyj grád.“

„To jsou ti, kteří sem přišli začátkem století za prací?“

„Ano. Ti a jejich potomci. Zapomněl jsi na Ukrajinky, které sem byly dovezeny do bordelů... Po etnické válce zkoušeli hospodařit, zakládat pole, pěstovat ječmen. Pak, když v blízkosti Kyjeva vznikl sběrný tábor, už zemědělství nebylo možné. Před tisíci hladových krků svá pole neubránili. Teď žijí z kšeftů. S lidmi z tábora vyměňují humanitární pomoc za alkohol a tabák.“

Stoupali do kopce, na němž stál Kyjev. Na chudé trávě se pásli koně. Jejich pastevci, ozbrojení mládenci v rubáškách, kouřili balené cigarety. Jeden z nich zamával a zakřičel: „Gávrán! Ja ljubljú těbjá vidět!“

Zblízka vypadal val s palisádou ještě účtyhodněji. Půl metru silné železobetonové sloupy se nepravidelně pnuly do výšky šesti až osmi metrů, tu a tam vystřídány železnými nosníky, natřenými suříkovou barvou. Další ozbrojenci v rubáškách a pytlovitých kalhotách stáli u brány hradiště.

„Chci mluvit s předsedou Kolčákem,“ řekl jim Havran. Neodporovali. Havranovo slovo u nich mělo velkou váhu. Jeden z nich je doprovodil.

Špína. Chaos. Středověk. To byl první Lukášův pocit, když nahlédl dovnitř. Jeho dýchací cesty zahltl přival organických pachů. Úzké uličky byly přervány dřevěnými boudami prodáváčů, ucpány lidmi, kteří se zde pokoušeli prodávat a kupovat. Mezi tím korzovala zvířata — vepřici, zakrslé krávy, psi smíchaní z nejrozličnějších ras. Na dvou místech tryskaly k obloze gejzíry vody — ty pak odtékaly, smíchány se splašky a močůvkou, mělkými korytky do mezer mezi palisádami. Lukas věděl, že voda, která tady stříká k nebesům, je za obrovských obtíží odebírána z nádrže Želivka a čerpána do starého pražského vodovodního systému.

Základem zástavby uvnitř hradiště byl přízemní panelový komplex, který kdysi býval nákupním střediskem. Na jeho ploché střeše se kdosi snažil udržovat políčka se zeleninou. Původní panelová zástavba se ztrácela pod nánosem přistavěných dřevěných bud.

Hlavní obchody se uskutečňovaly uvnitř, v obrovské prostora bývalé sídlištní samoobsluhy, která teď byla tržnicí i nálevnou. Desítky lidí tam ve svitu petrolejových lamp dojednávaly kšefty, smlouvali, hádali se, řvali. Pach zpocených lidských těl byl k nevydržení.

Předseda Kolčák, tlustý, mohutný plešatý chlapík s vousatou bradou, oblečený do šedého chalátu, dohlížel na obchody. Zamával masitou rukou na pozdrav a přerval všeobecný mumraj: „Ja vízu těbjá, Gávrán!“

Posadil je ke stolu, nalil jim do stakanů pálenku a zeptal se: „Štó slučilos, galubčik?“

„Ty dobře víš, předsedo, štó slučilos,“ zadíval se mu

Havran do očí. „Někdo přepadl konvoj.“

„Da, ja slyšal. To Kosovci, sabaki adny. Konvoj,“ zakroutil nevěřicně hlavou. „V kakoje vrémja my živjóm.“

„Nebyli to Kosovci,“ řekl Havran pevně. „To Staničovi Srbové napadli konvoj.“

„Srbi?“ podivil se Kolčák. „To něje vazmóžno — Stanic žádný bándit!“

„Nejsem tu kvůli Staničovi. Hledám Hangorbadžovy cikány. Něco vyhrabali z rozbitého vozu. Nebyli tady a nepokoušeli se to prodat?“

Kolčák nasadil přemýšlivou tvář a po chvíli usilovného vrašnění očí řekl: „Ja ně viděl Hangorbadža už dva mjesjaca!“

„Hangorbadžo vyhrabal tu věc. To vím jistě. Ale co by s ní dělal? Odnesl ji sem a chtěl ji prodat. Kdo ji koupil?“

„Ja ně viděl Hangorbadža,“ zakvílel Kolčák. „Ty dólžen uvěřit mi, Gávrán. Ty moj drug, ty moj ródnyj brat... Kakój nibūd čelavjék těbjá tu iskál. On pismó dlja těbjá astávil.“

„Hledal mě tu nějaký člověk? Nechal mi tu dopis?“ podivil se Havran. A Kolčák už vytahoval zpod chalátu zpřehýbaný, pomačkaný dopis. „Takovyj... starší, plešatý...“ vypadl na chvíli z rytmu rádobyruské hantýrky. „Iskál tu těbjá, pak pismó napisál, dlja těbjá zanechal. Ja tvoj brat, Gávrán, ja to pismó těbjé dam.“

Podal dopis Havranovi a ten ho pro změnu vtiskl do ruky Lukášovi: „Přečti to. Já... neumím číst.“

Lukas roztrhl špinavou obálku, přelepenou izolepou, a užasl. Nejprve podpis: Radan Král. V úžasu mlčel a Havran ho vyzval: „No tak čti už. Kdo mi píše?“

Lukas vykotal text: „Ultimu ukradl Hangorbadžo a v Kolčakově nálevně ji prodal šejku Chalidovi. Pokuste se ji získat zpět. Podepsán Radan Král... Ale Radan Král není starší a plešatý! Je mu sotva třicet!“

Uvědomil si, že mluví do ticha. Mlčel Havran, mlčel Kolčák, postupně umlkali všichni kolem. Ticho se šířilo jako vlna na vodě. V betonové jeskyni mohlo být vměstnáno čtvrt tisíce lidí a všichni náhle mlčeli.

„Obelhal jsi mne,“ zasyčel Havran. „Hangorbadžo prodal Chalidovi bombu tady, před tvýma očima.“

Kolčák zesinal hrůzou: „Ne! To není možné! Tomu nevěřím! Nejprve tu byl ten člověk a dal mi dopis! Teprve pak přišel Hangorbadžo a dohadoval se s Chalidem! Jak mohl ten chlap vědět, co se teprve stane?“

„Lhal jsi mi!“ vykřikl Havran. Vyskočil na stolní desku a už během pohybu střílel. Vousatý chlapík v kopřiváku, který do té doby stál asi patnáct metrů od nich, zjevně osobní Kolčákův strážce, padl na záda a z rukou mu vypadla zkrácená brokovnice. Jiný strážce zdvihl ruce nad hlavu, jeho odřený kolt udeřil do zašlapaného betonu podlahy. Kolčák následoval příkladu: zdvihl ruce ke stropu a pištěl vysokým hlasem: „Nechtěl jsem ti lhát, Havrane! Ale neměl jsem jinou možnost!“

Havran stojí na stolní desce, v pěstích FAMAS, rozhlíží se po vyděšeném davu. Zvláštní není to, že sejmul Kolčákova bodyguarda tak snadno, ale to, že přitom nezranil také dva tři okolostojící. A všichni kolem padají na kolena, sepjaté ruce cpou do týlů.

„Nechtěl jsem ti lhát, Havrane,“ kvílí Kolčák. „Jak ten člověk mohl vědět, co se teprve stane?“

Havran už není hubený blondáček s dlouhými špinavými vlasy, ale přízrak. Jeho hlas hřmí pod nízkým stropem:

„Nepřišel jsem vás zabíjet, hlupáci. To udělá šejk Chalid! Víte, co mu Hangorbadžo prodal? Chalid má v ruce Smrt! Má taktickou jadernou minu, kterou může vymazat celý tábor, i Modré barety, i vás. Z letiště u Mnichova pak vzlétnou železní ptáci a celé Trosky pokryjí napalmem!“

Šlapali na sever. Po nezřetelných stezkách se prodírali starým známým busem z lískoví, břízek a mladých doubků. Po pravé ruce se jim tu a tam otevřel pohled na Trosky, které dříve bývaly Pranou.

„A kam jdeme teď?“ zeptal se Lukas.

„Za Hangorbadžem.“

„Ale proč? Přece už ultimtu prodal.“

„Hangorbadžo má na Chalida kontakt. Šejk Chalid by nikdy nepřišel do Kyjeva, kdyby neměl důvod. Hangorbadžo mu vzkázal a dal si s ním sraz na neutrálním území. Musíme od Hangorbadža zjistit, přes koho se k šejkovi dostaneme.“

„Kolik má ten šejk bojovníků?“

„...padesát. Padesát nebo šedesát.“

„Neměli bychom zajít za Modrými barety?“ nadhodil Lukas. „Půjčili bychom si od nich mobil a já bych se spojil s ústředím. Organizace by sem poslala další komando... nebo by zařídila paravýsadek.“

„Možná,“ přikývl Havran. „Ale až budeme vědět víc.“

Šli dál. Jednomu nerozumím,“ přiznal se Lukas. „Ti Vietnamci, kteří mne ošetřili, žijí v zemědělské vesnici, pěstují rýži — a nemají strach, že je někdo napadne a povraždí. Jak to?“

Havran se po něm ostře podíval: „Jsi tady poprvé? Poprvé v Čechách?“

„Ne. Dvakrát jsme zasahovali proti pěstitelům máku v povodí Moravy. Párkrát jsme v Böhmenwaldu stopovali pašeráky cenných papírů. Víš, je plno lidí, kteří v opuštěných městech otevírají sejfy bank a pojišťoven. Získat takovou pojistnou smlouvu, starou dvacet let, to opravdu stojí za to. Podobné aktivity položily badenskou pobočku Winterthuru.“

„Ale jsi poprvé poblíž Prahy. Jinak bys věděl, že Prahu monitoruje družice a záznam nepřetržitě vyhodnocuje tým analytiků. Jakmile se z Trosků vynoří některý z gangů, dostanou Modré barety echo. Pokud je situace příznivá, pokusí se gang zlikvidovat. Gangy jsou pohyblivé, ale tu výhodu ztrácejí tím víc, čím jsou dál od Trosků. A osada rýžových lidí je od Trosků vzdálená šedesát kilometrů. Je mimo akční rádius gangů. Malým potulným tlupám se rýžovní lidé dokážou ubránit sami.“

„A co banditi, kteří přepadli konvoj? Ty družice nezachytila?“

„To byli Staničovi Srbové. Porušili zákon a já je potrestám,“ vykřikl Havran hněvivě.

Pak se zklidnil a pokračoval: „Je to tlupa ani ne deseti lidí. Nežijí v Troskách. Potulují se tu a tam, analytici je nesledují. Takových malých skupin jsou stovky. Lidé, kteří nechtějí žít ve sběrných táborech, se toulají krajem, občas se pokusí přejít do Bavorska.“

„A bavorští celníci je buď zastřelí, nebo je zaženou zpět,“ vyhrkl Lukas. „Vždycky mi připadalo nespravedlivé, že se Evropa uprchlíkům z Čech uzavřela...“

„Tady pořád ještě žijí čtyři miliony lidí! Evropa na ně není připravena. A pak — je to politický problém,“ poučil Lukase Havran. „Ruská vojenská bota stojí na severním břehu Dunaje, opřená o řeku Moravu. Pokud by odsud všichni obyvatelé odešli, Rusové by prohlásili území za uprázdněné. Propojili by Karlovy Vary se zbytkem říše...“

Zastavil se a zaposlouchal. Všude kolem čířkali ptáci, šumělo listí ve větru. A přece... vzdálené prasknutí výstřelu.

„Hangorbadžo má problémy,“ křikl Havran. „Utíkej!“

Rozběhl se a Lukášovi nezbylo, než ho následovat. Utíkali busem a Havran získával stále větší náskok. Lukas napínal síly, aby mu stačil. Měl hrozný strach, že ztratí Havrana z očí a zabočí do minového pole. Nebál se smrti, ale toho, že mu mina utrhne nohu a on bude krváčet, do poslední chvíle se bude snažit stáhnout si pahýl škrtidlem. Anebo ještě hůře: Havran se vrátí, zachrání ho a on bude do smrti jednonohým mrzákem.

Pak se buš změnil v les. V obyčejný vzrostlý les, který tady rostl již před etnickou válkou. V takovémhle smrkovém lese se dobře utíká. Lukas zabral z plných sil a málem se mu podařilo Havrana dohnat.

Les skončil a sotva třicet kroků za ním se objevilo pár stavení se sedlovými střechami, pokrytými zašlou betonovou krytinou.

Na to, co uviděl, nebyl Lukas připravený.

Tři lidská torza klečí opřená o bílou zeď. Musely na ně být použity střely dum-dum, protože hlavy jsou rozčáknuté všude kolem. Dva vousáci v maskáčích věší starého cikána za nohy na nízkou větev, další ozbrojenec se už nemůže dočkat a tlouče starocha pažbou do zubů.

Cikáně ležící v kaluži krve.

„Střilej!“ ječí Havran a běží dál. Lukas odjistí Heckler und Koch a mačká spoušť.

„Krátkými dávkami, krátkými dávkami!“ sípe a splašený dech mu cvičí s hlavní nahoru a dolů. Tři rabijáci nechávají starce starcem a hrábnou po zbraních. Lukášův prst pulzuje na spoušti, hlaveň H+K plive olovo, které však nikoho nezasahuje. A pak, šťastná rána, muž, který tloukl starce do zubů, se chytá za stehno a padá.

Havran běží dál. Protivníci opětují střelbu — ti od pověšeného starce, další dva vyběhli z budovy, třetí zpoza rohu.

Havran utíká a jeho FAMAS se konečně ozve. Muž na rohu se zatočí a padne naznak. Havran proskočí okenním otvorem do domu.

Lukas cpe do H+K nový zásobník. „Krátkými dávkami, blbče!“ sípe. Tohle jsou vteřiny, v nichž se rozhoduje o životě.

Oba chlapi od pověšeného starce mu vyběhnou vstříc. Rozstřílí je jedinou dávkou, trvající nekonečných pět vteřin.

Z domu zní střelba a dva banditi před domem padají na zem, zasaženi zezadu. Lukas rve do automatu další zásobník. Má pocit, že mu prasknou plíce.

A pak byl konec.

Havran se objevil ve dveřním otvoru a zadíval se na bojiště. Muž, zraněný do stehna, se plazil pryč a Havran ho odstřelil přesnou ranou do hlavy. Pak vpálil po kulce do čtyř nehybných těl. Podíval se na Lukase a po tváři mu přelétl

smutný úsměv.

„Pro jistotu,“ vysvětlil. Došel k pověšenému starci. „Pojď mi ho pomoci sundat,“ zavolal na Lukase.

Položili starce na zem, pod hlavu mu vecpali stočenou příkrývku.

„Zabil jsi mě, Havrane,“ zasípěl cikán.

Havran pohlédl k lesu, nadhodil si FAMAS a zakřičel: „Vylezte! Vylezte ven!“

Z lesa zvolna vyšli cikáni, kteří uprchli před nájездem banditů. Mohlo jich být deset až patnáct — dojemné postavičky v přeprém oblečení, ověšené řetězy z pozlacené mosazi, s kohoutími péry za legračními kloboučky. Obklopili starce a dali se do tichého nářku, který sílil jako hukot blížící se povodně.

„Ticho!“ zakřičel Havran. „Postarejte se o zraněné a uklidte mrtvolu!“

Cikáni poodstoupili. Zůstali stát, demoralizovaní, neschopní jakékoli činnosti.

„Cos to říkal, Hangorbadžo?“ zeptal se Havran.

„Zabil jsi mne. Rozhlásil jsi v Kyjevě, že jsem prodal šejkovi mocnou zbraň... za mnoho, mnoho euro. To jsou první, kteří si pro ně přišli,“ ukázal mátožně k mrtvolám banditů. „A přijdou další.“

„Přistoupil jsi na ďáblovu hru, Hangorbadžo,“ řekl Havran přísně. „A ďábel porušuje pravidla. Můžeš vinit jen sám sebe.“

„Ty!“ zakřičel staroch ze všech svých slabých sil. „Kdo jsi, že se odvažuješ mne soudit? Jsi mrtvý! Šejk Chalid tě zabije!“

„Proč by mne chtěl zabít?“ ušklíbl se Havran.

„Kolčák ho varoval, že jdeš po jeho stopě. Že mu chceš vzít jeho atomovou minu!“

Havran vstal. „Půjďme,“ kývl na Lukase.

„Ještě nevíme, kde najdeme šejka,“ namítl Lukas.

„Nemusíme ho hledat. On vyhledá nás.“

Odcházeli. Ve chvíli, kdy vcházel do lesa, chytla Havrana za rameno mladá cikánka. Byla oblečená do ostře zelené halenky a dlouhé modročerveně pruhované sukně, na zapletených vlasech měla nasazený klobouček s kohoutím pérem.

„Nerozumím tomu!“ vykřikla. „Tomuhle čarování já nerozumím!“

„Čemu nerozumíš, Edito?“ oslovil ji Havran laskavě.

„Předevčirem — ano, bylo to předevčirem. Čekali jsme v Kyjevě, až přijede šejk Chalid. V Kolčakově nálevně jsem oslovila muže... Byl silný, snad trochu tlustý, plešatý, sebejistý. Zvláštní muž — znal hodně lidí jménem, ale nikdo neznal jeho... Zdálo se mi, že má peníze — nabídla jsem, že mu uhádnu z dlaně budoucnost. Jenže on budoucnost znal. Říkal: Havran rozhlásí v Kyjevě, že Hangorbadžo prodal mocnou zbraň šejkovi. Kolčák pak šejka varuje. Šejk tě vystopuje a zabije, Havrane. Tebe i tvého přítele. A to vše ten cizinec prorokoval ještě dřív, než jsme prodali bombu šejkovi... Říkal, ten cizinec, že musí zjistit, kde tě šejk zabije, aby tě mohl varovat... Nerozumím tomu.“

„Znáš jeho jméno, Edito? Prozradil ti je?“

„Král. Radan Král.“

Nocleh si přichystali ve zřícenině gotického kostela. Ještě před dvaceti lety zde byl příbytek katolického Boha, vznešená loď víry, tyčící se nad západním svahem pražské kotliny. Ačkoliv Bůh odešel, když válka zničila jeho svatostánek, zdálo se, že část jeho aury tu stále zůstává.

Z gotické stavby zůstalo jen pár zdí, vítr k nim navál hlinu a obehnal ruinu pahorkem porostlým trávou. K obloze se pnula polovina gotického oblouku, podobná žebru mrtvého dinosaura. Pod zříceným zdívkem vznikla prostorná dutina. Usadili se v ní.

„Rád se odsud dívám,“ řekl Havran a ukázal k východu. Kdysi tam bývala galerie s kůrem a varhanami. Ted' tam nebylo nic, jen vzduch a za ním skvělý výhled na zničenou Prahu.

Na světloučkém nebi vyskakovaly první hvězdy, nad východním obzorem se hromadila temná dešťová mračna. Dole v Troskách hořely ohně.

„Kdo je to ten šejk Chalid?“ zeptal se Lukas.

„Šejk Chalid je Alžírčan nebo Egypťan, nevím přesně. Před etnickou válkou řídil v Praze distribuci heroinu. Už tehdy se zbláznil do amerických filmů o poušti a arabských válečnících. Za války pak financoval islámské oddíly složené z Bosňanů, Arabů a Nigerjců, z nich pak poskládal Boží pěst, svůj nynější gang. Žije podle těch amerických filmů — zabíjí Nevěřící, chodí oblečený do pouštního burnusu, drží si harém z unesených krás...“

„Zdá se, jako bys neměl rád vyznavače islámu,“ pousmál se Lukas.

Havran se na něj vážně podíval: „To nespojuji s žádnou vírou. Na jedné straně jsou gangy a na straně druhé všichni, kteří dodržují Zákon.“

„Zákon? Jaký zákon?“ vyprskl Lukas. „Tohle je Údolí smrti, sám jsi to říkal! Tady neplatí žádné zákony!“

„Všichni nosíme své zákony tady,“ dotkl se Havran svého vyhublého hrudníku. „Víme co je a co není správné.“

Znalosti pravidel máme v rodové paměti. Rodíme se s nimi.“

Chvilí mlčel a pak dodal: „Mým národem jsou farmáři v buši i utečenci ve sběrných táborech. Mým lidem jsou všichni, kteří chtějí žít v míru. Bez ohledu na barvu pleti, na řeč, kterou mluví, na Boha, kterého vyznávají. Balkánci, Vietnamci, Ukrajinci. Cikáni.“

„Pokud vím,“ upozornil ho Lukas, „tohle je Království české a patří odedávna nám, Čechům.“

„Češi,“ pokrčil rameny Havran, „zdá se, že tuhle zem nikdy nechťeli. Od třicetileté války nedělali nic jiného, než že z ní odcházeli. Prchali před rekatolizátory. Pak odcházeli za prací i za lepší budoucností. Víš, jaké bylo na začátku dvacátého století největší české město? Chicago. Ano, v Chicagu tehdy žilo víc Čechů než v Praze. Utíkali před Hitlerem, utíkali

před komunisty. Nechtěli tuhle zem a nepřáli ji ani jiným. Vyhnali z ní čtyři miliony sudetských Němců! Sami se pak snažili dostat do Německa!... Uprázdňený prostor nasával imigranty jako pumpa.“

„Myslím si, že nemáš pravdu,“ ohradil se Lukas.

„Nikdy tuhle zem nedokázali ubránit — a možná ji ani bránit nechtěli. Nebylo jediné protihabsburské povstání.

Nebránili se Hitlerovi, Stalinovi, Brežněvovi. Po ukončení ruské okupace, po takzvané Sametové revoluci, ji rozprodali cizincům. Domy a pozemky prodali Němcům a Rakušanům, vodovody Francouzům, telefony Holanďanům, Karlovy Vary Rusům... Nezbylo jim nic. Když začala etnická válka, už jim tahle země nepatřila.“

Lukas cítil, že by se měl s Havranem hádat, do krve se přít! Jak může Havran říkat tak hrozné lži? A přece: znělo to tak logicky.

Musí si to všechno v klidu promyslet... až bude čas.

Pak ho napadlo něco jiného.

„Něčemu nerozumím,“ vyhrkl. „Kapitána Krále jsem viděl před týdnem — táhlo mu na třicítku, byl štíhlý a měl husté černé vlasy. Teď nám nechává vzkazy postarší plešatý tiuťoch...“

„Kapitán Král si zahrává se Zrcadlem,“ pokrčil rameny Havran. „Přechází z jedné strany na druhou.“

„Co je to Zrcadlo?“

„Kouzlo. To nejsilnější ze všech kouzel. Jenom nevím, jestli je dobré, nebo zlé.“

„Nerozumím ti.“

„Brzo pochopíš. Zrcadlo je místo, do kterého jste přišli položit atomovou minu. A my se teď k němu blížíme, nevšiml sis? Kamkoliv jdeme, přibližujeme se. Vracím se...“

Vstal a nespokojeně se rozhlédl po travnatém pahorku, přitisknutém k západní stěně. Pod ním se válely rozbité kostelní lavice, střepy z vitráže, vylámané varhanní píšťaly.

„Něco tu není v pořádku,“ zasykl. „Někdo tu byl.“

„Je to místo, které je vidět odevšad,“ pokusil se ho uklidnit Lukas. „Asi má ještě někdo jiný rád ten pohled na Trosky.“ Havran nespokojeně přecházel, ve slabém světle odcházejícího dne prohlížel zbytky kamenných zdí.

Zazvonil budík.

Byl to zvuk digitálního budíku, napodobující zvonění. Ten samý zvuk, který budil Lukase, Uweho, Cest'a, Petara a Franka v kasárnách. Lukas věděl, že bude zvonit tak dlouho, dokud ho někdo nevypne, nebo dokud nedojde baterka.

„Co to je? Co to je?“ rozkřičel se Havran a otáčel se dokola s FAMASEM v pěstích.

„Uklidni se! Je to jen budík!“

„A kde je? Kdo ho sem dal?“ Byl dokonale vyvedený z míry.

Lukas klekl do řídké trávy a snažil se určit, odkud zvonění přichází. Táhle! Dokonce jsou tam stopy toho, jak kdosi vyfízl drn a pak ho tam vrátil.

Vytáhl útočný nůž a nadzdvihl drn.

„Je to past!“ zaječel Havran. „Je tam granát!“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Lukas. „To je další vzkaz od Krále.“

Z úkrytu pod drnem vytáhl plechovou pikslu a otevřel ji.

Byl v ní budík. Starý dobrý budík z jejich kasárenského pokoje. Ale kde se tady vzal? Jak mohl sám od sebe urazit vzdálenost půl tisíce kilometrů?

Vypnul budík a prozkoumal obsah krabice. Byla v ní ještě signální pistole, tři světlice a složený list papíru.

„Posviť mi,“ vyzval Havrana. Bojovník škrtl sirkou. ŠEJK ZAÚTOČÍ V DESET VEČER, stálo na papíře. MÁ OD STANICE BAZUKU A BUDE S NÍ OSTŘELOVAT TOHLE MÍSTO. PŘIJDE OD ZÁPADU, NA SEVERU ROZESTAVÍ JEZDCE. VEZMĚTE MU ULTIMU A PŘIJĎTE K ZRCADLU. A pak podpis: Radan Král.

Jedním dechem přečetl vzkaz a Havran sfoukl sirku. „Rychle, přáteli, musíme jít!“

„Co chceš dělat?“

„Jezdci budou na severu. Zaskočíme je!“

„Kolik jich může být?“

„Jezdci? Tak deset. Dalších deset bude se šejkem. Zbytek oddílu nechá v úkrytu hlídat ultim. Záložní skupině bude velet šejkův syn Asaf.“

„Třicet mužů? Ježíšikriste — ty jsi zešilel! Máme nejvyšší čas prásknout do bot!“

Bojovník se napřímil proti mračnům na východě: „Jsem Havran, syn temnoty — a oni jsou banditi. Pobijeme je a vezmeme jim ultim.“

„Se mnou nepočítej!“

Havran ho chytl za přednici maskáčové bundy: „Jsi voják a máš rozkaz! Muži z tvého oddílu jsou mrtví — ty chceš uprchnout?“

Ta slova zasáhla Lukase jako rána na solar. Pocítil hluboký stud.

„Neřvi, jdu s tebou,“ vychrlil. Nikdo ho nesmí obviňovat ze zbabělosti!

Havran si zastrčil signální pistoli za opasek, světlice nacpal do kapsy. Rozběhl se do noci, směrem k severu. Lukas ho následoval.

Na sever od kostela se rozkládala zpustlá pole, porostlá vysokými kopřivami. Lukas jen doufal, že se v kopřivách neskrývají nějaké pěchotní miny.

„Máš nějaký plán?“ zeptal se v běhu Havrana. Jeho kanady drtily stvolý, kopřivy kysele páchly.

„Počkáme na jezdce,“ řekl.

„Jak víš, kde je najdeš?“

„Znám krajinu. Z Trosek sem vede jediná cesta. Šejk po ní pojede, pak odbočí ke kostelu a jezdci pojedou dál, aby nám

nadejeli.“

„Jak o nás vědí?“

„Kolčák má mobilní telefon. Zavolal šejkovi. Šejk pak mobilem najal tým se stopovacím psem. Sledovali nás až ke kostelu a tam nás uviděli dalekohledem. . . Schválně jsem za sebou nechával jasnou stopu. . . ale zřejmě jsem šejka podcenil.“

Nad obzor se vyhoupl dorůstající měsíc a projasnil tmu. „Světlo pro nás,“ poznamenal v běhu Havran. „Ale brzo se zatáhne,“ mávl k hradbě mračen, postupující od východu.

„Tady to je,“ ukázal ke šmouze silničního náspu. „Zalehneme a počkáme.“

Skryli se na temné straně náspu a čekali. Měsíc postupoval ze západu na východ a mračna opačným směrem. Těsně před okamžikem, než mraky pohltily světlo, se ozval slaboučký tepot kopyt a pak se nad rozpadlým asfaltem objevily obrysy jezdců. Zvláštní obrysy. Bojovníci v rozevlátých kaftanech sedící na. . .

„Proboha,“ vyhrkl Lukas potichu. „Vždyť oni jedou na velbloudech!“

„Co jsem ti říkal,“ odfrkl stejně tiše Havran. „Jsou to šilenci. Chalid před dvaceti lety vyloupil pražskou zoo. Kdesi v Troskách vězní dva ošetřovatele, má tam chov velbloudů. Měl i tygry. Držel je v tělocvičně jedné školy a krmil je nešťastníky, které chytil.“

Jezdci sjeli z náspu, na okraji kopřivového pole se rozvinuli do rojnice. Gotické žebro zříceného kostela trčelo proti hvězdám, jako by patřilo ke kostře brontosaura.

„Na co čekáme?“ zeptal se Lukas.

„Až zahřmí.“

„Cože?“

„Čekáme, až šejk použije bazuku. Výbuch ho ohluší. Pak postřelíme jezdce.“

Jeden z beduinů zdvihl k hlavě pravici, Lukas zaslechl jeho slova v neznámé řeči a pochopil, že chlapík mluví do mobilu. Akce Havran se rozjížděla.

Muž zastrčil mobil pod chalát. „Džeblá!“ vykřikl. Jezdci pobídlí velbloudy a otevřeli rojnici do ještě větší šířky.

„Připrav se,“ sykl Havran. „Máš ty dva úplně vpravo.“

Měsíc se potkal s mračnem a v ruině kostela se zablesklo. Vzápětí k nim dolehlo zaburácení výbuchu.

„Jarararááá!“ zdvihl se ze země Havran. FAMAS vychrlil oheň, dva krajní velbloudi se vzepjali a náhle byli bez jezdců. Lukas zapřel opěrku H+K do ramene a smetl oba své muže jedinou dlouhou dávkou. Prováděl to dnes už podruhé a získával praxi.

Řada jezdců zakolísala. Dva nebo tři se rozjeli přes kopřivové pole k ruině kostela, v níž se znovu zablesklo. Další dva točili zvířata na místě a od jejich těl šlehaly plameny z hlavní automatů. Byli snadným terčem, FAMAS zaštekál a srazil je do kopřiv.

Krajní velbloud se vyhoupl na násep a pak se, pobízen jezdce, kulhavými poskoky rozběhl tam, odkud předtím přijel.

„Rychle,“ řve Havran. „Chyť si velblouda!“ Utíká na bojiště a chápe se uzdy jednoho zvířete. Mávně rukou a chytne další uzdu. „Pojď sem, jednoho pro tebe mám!“

„Nedokážu jezdit na velbloudovi!“

„Na to kašli, skoč na něj a jedeme! Musíme dohnat toho postřeleného — doveďte nás k ultimě!“

Vyšvihne se do sedla huňatého dromedára a zmizí v temnotě. Lukášovi nezbývá než obejmout krk druhého zvířete. Je to dromedár a sedlo má mezi krkem a jediným hrbem. Lukas nedokáže vyskočit nahoru, drží se zvířete kolem krku a to, vyděšené střílbou a pachem krve, se dává do běhu.

Podobá se to jízdě na koloběžce — Lukas visí na dromedárově krku, občas se odrazí od rozbitého asfaltu, velbloud pádí dolů za svými druhy.

Nevěděl, jak dlouho ten šílený trysk trvá — deset minut, snad čtvrt hodiny. Během té doby velbloud zvolnil, Lukášovi se podařilo vyškřábat na jeho krk a strefit se zadkem do sedla. Doufal, že se zvíře řídí instinktem a že se neomylně drží v patách Havranovu dromedárovi.

Pak se vyděšený velbloud vrhl dolů ze silnice, Lukas ztratil rovnováhu a v kotrmelcích se svalil do závějí kopřiv.

Vyskočil, zkontroloval samopal, který se mu posunul kamsi na záda, a zarazil do něho poslední zásobník.

Noc se změnila v den. Z mraků se na padáčku snášela hořící světlice. V blízkém lískovém křoví zaštekaly automaty.

„Jarararar-jáááá!“ zazněl Havranův bojový pokřik.

Pár olověných včel prolétlo nebezpečně blízko Lukase. Chytil Hecklera do hrstí a shrbený se rozběhl vpřed.

Bledá zář světlice zalávala křoviska a měnila je v přízračnou krajinu. Lukášovi vyrazil vstříc splašený kůň s bohatě zdobeným sedlem. Lukas leknutím stiskl spoušť a zasáhl ho do hrdla. Kůň bolestně zařičel, vzepjal se, z rozervané tepny mu vytryskl pramen krve. Padl na zem, drásal kopyty trávu a žalostně řičel. Lukas mu vpálil kulku do hlavy.

„Hej, vojáku,“ ozval se zpoza křovin Havranův hlas. „Přestaň tam střílet do koní, ti za nic nemůžou.“

Lukas proběhl křovisky. V září dohasínající světlice uviděl zakrvácenou trávu, muže v chalátu, ležícího naznak, pohozený batoh s ultimou. Havran zápasil se snědým mladíkem, oblečeným v tmavém burnusu. Zdálo se, že Havran nechce mládence zabít, ale pokouší se mu svázat ruce.

„Popadni ultimou a padáme,“ křikl na Lukase. „A ty pojď, zmetku!“ trhnutím postavil mladíka na nohy. Pak světlice zhasla a krajina se potopila do tmy černé jako tuš.

„Posviť mi,“ sykl Havran. Lukas sáhl pro baterku a prosvítil temnotu uzoučným paprskem. Sebral ze země batoh s ultimou a hodil si ho na záda. Mina vážila ke čtyřiceti kilům.

Havran se stále pral se snědým mladíkem. Ten vykřikoval do tmy kletby v cizí řeči. Pak se rozkřičel špatnou češtinou:

„Ty šmejdi! Ja tebe nechám oběsit na tvých vlastních strževách!“

„Mám tě už plný zuby!“ zaječel Havran a vrazil mládenci do srdce nůž. Mladík padl naznak a Havran si očistil nůž o

jeho burnus.

„Kdo to je?“ vydechl Lukas. Události dnešního dne ho vyšokovaly nad snesitelnou hranici, ocitl se v tranzu.

„To je Asaf, Chalidův syn. Naše rukojmí.“

„Vždyť jsi ho zabil!“

„Zabil. Ale Chalid to neví. Hodíme ho tady na toho koně a vezmeme ho s sebou.“

Kůň vyděšený výstřely se plašil, když na něj ve světle baterky nakládali mrtvé tělo. Konečně se jim to povedlo. Lukas zhasl baterku a pohnuli se dál.

„Havranééé!“ ozvalo se ze tmy. „Jsi to ty?“

„Mám tvého syna Asafa, Chalide!“ křikl Havran v odpověď.

„Máš moji bombu! Zabiju tě, Havrane! Oběsím tě na vlastních střevech!“

„Jdi do hajzlu,“ zašeptal Havran. Vtiskl Lukášovi do ruky signální pistolí: „Je nabitá. Počítej do dvaceti a pak vystřel světlici.“

Listí keřů zašustilo, jak se rozběhl busem.

Lukas zvolna počítal do dvaceti, pak zdvihl hlavěň k obloze. Noc se znovu proměnila v den.

O kus dál práskly čtyři osamocené výstřely z FAMASU a odpověděl jim mnohohlasý chór automatů. Kůň s mrtvým tělem na hřbetě se pokusil utéci, ale Lukas držel uzdu pevně. Pak se ozvalo z křovin: „Vojáku! Kde vězíš?“

Z temných mraků prošlehl blesk a tentokrát to byl opravdový blesk jarní bouře. Lukas popošel dohasínající zář světlice o kus dál, kde na něho čekal Havran.

„Dostal jsi ho?“ zeptal se. „Dostal jsi Chalida?“

Havran zavrtěl hlavou. „Ne... Nemůžeš mít celý den štěstí!“

Bouře přešla v déšť. Krajina se utápěla ve tmě, ale Havran se v ní dobře vyznal. Kolem třetí hodiny po půlnoci se mraky protrhaly a krajinu postříbřilo měsíční světlo. Před Havranem a Lukášem se zaleskl široký pás Vltavy. Shodili mrtvé tělo na zem a svlékli mu burnus. Ten rozřezali na dlouhé pásy, kterými připevnili ultimatu na koňský hřbet. Svlékli se. Šaty a zbraně zabalil do Havranovy americké pláštěnky. Pak přeplavali Vltavu. Řeka byla temná, široká a chladná. Na druhém břehu vyždímalí oblečení, propustili koně ze svých služeb a vydali se dál. Už to neměli daleko. Pár stovek metrů.

Rozednívalo se a pod umytou oblohou se vyloupily nízké šedivé baráky.

Radan Král jim vyšel vstříc.

„To vám to trvalo,“ řekl.

Pak, když mu dopadlo na tvář denní světlo, už to nebyl on.

Ale býval Radanem Králem.

„Kdo jste?“ zeptal se Lukas.

„Kdysi jsme si tykali,“ pousmál se muž, obtloustlý, plešatý čtyřicátník. „Pojďte se mnou. Položíme ultimatu a zmizíme. Čím dřív, tím lip.“

„Ještě ne,“ prohlásil Havran.

„Proč ne?“

„Ještě mne musíš přesvědčit.“

Muž, který býval Radanem Králem, se usmál. „Nikdy jsem se s tebou nesetkal, Havrane. Vždycky jsi už byl mrtvý.“

„Asi je mi určeno zemřít dnešního dne.“

Obtloustlému muži zmizel z tváře úsměv. „Promiň, že o tom žertuju. Omlouvám se.“

„Ještě nejsem připravený,“ pokrčil rameny Havran. „Nejprve tě musím vyslechnout.“

Král jim pokynul. „Támhle mám oheň a uvařenou kávu. Byl jsem na vážkách, jestli vám nemám pomoci s šejkem... ale já už se na nějaké bojování cítím starý.“

Dovedl je do betonového baráčku s prázdnými okenními otvory, uvnitř plápolal oheň. Radan Král vlastnil jediný plechový hrnek. Nalil do něj kávu. Sesedli se kolem ohniště, podávali si hrnek a srkali horkou tekutinu.

„Byla to má chyba,“ začal vyprávět Radan Král. „Tehdy, když Stanic napadl konvoj a rozstřelil nákladák bazukou.“

Jak je to už dlouho?“

„Týden.“

„Pro mne dvanáct let... Tehdy jsem zpanikařil. Utekl jsem od hořícího nákladáku a ultimatu jsem tam nechal. Vlastně mne nenapadlo, že by ještě mohla být funkční.“

„A dá se použít?“ zeptal se Havran.

„Ano. Šejk Chalid s ní vyčistil bývalou Libeň. Tím se zbavil konkurenčního gangu.“

„Modrých prasat,“ podotkl Havran.

„Tak. Modrých prasat. Ale tím si nepomohl. Odpálení ultimy byl signál pro NATO. O týden později naházeli na Trosky asi tak dvacet neutronových bomb.“

Lukas měl pocit, že šílí. Havran se tu s Králem vybavuje o jakýchsi alternativních skutečnostech, které teprve nastanou.

„Dobře,“ pokračoval Král. „Vrátím se k tomu, co se stalo před dvanácti lety... tedy před týdnem. Utekl jsem od nákladáku. Měl jsem po kapsách pár termických granátů a myslel jsem si, že s jejich pomocí tu záležitost tady v Řeži snadno zlikviduju. Tehdy mi bylo třicet a byl jsem v dobré formě. Vzdálenost od hořícího nákladáku až sem jsem překonal za osmáct hodin. Měl jsem podrobný plánek místa, které jsme měli za úkol zničit. Zrcadlo je v podzemním bunkru, přístupné pro každého. Podzemní jeskyně bez oken, bez světla, uprostřed opalizuje modrá plocha, velká jako pořádná vrata do garáže.“

„Zrcadlo,“ podotkl Havran.

„Podíváme se tam?“ zeptal se Lukas.

„Jistě. Musíme přece položit ultim. Ale nedoporučoval bych ti zabývat se tím... zrcadlem nějak podrobněji. Mne to stálo dvanáct roků života...“

„Prošel jsi Zrcadlem,“ řekl Havran.

„Ano. Prošel jsem z jedné strany na druhou. Nevím, proč jsem to udělal. Připadalo mi to jako dobrý nápad... Prošel jsem a pak jsem ztratil odvahu zkoušet Zrcadlo zničit pomocí granátů. Nahlásil jsem mobilem krach akce a přes Sasko jsem se vrátil na základnu... Degradovali mne za ztrátu pěti podřízených a propustili. Po třech měsících pak tuhle oblast vybombardovali jadernými bombami. Rusové řvali jako šílení... Našel jsem si práci, oženil jsem se, měl jsem dvě děti. Anitu a Rolfa... Po pěti letech mě armáda znovu oslovila. Chystala výsadek, který měl ověřit, zda je Zrcadlo opravdu zničené. Mimochodem, Havrane, oni tomu neříkají Zrcadlo. Má to název duplikátor reality, v hantýrce se to jmenuje Boží kopírka... Už tehdy jsem měl podezření, že něco není v pořádku. Víš, Lukasi, svět, do něhož jsem se od Zrcadla vrátil, nebyl úplně stejný jako ten dřívější. Lišil se v drobnostech... ony to vlastně ani nebyly drobnosti. Na mapě světa chyběl Ekvádor. Nikdy v historii žádný neexistoval. V souhvězdí Orionu chyběla hvězda — jedna z těch tří v pásu... Společnost Coca-cola se jmenovala Coke-cola... a tak dál. Co si už jsem tušil.

Dostal jsem na povel pět mladých kluků a náhradní ultim. Za bezměsíčné zimní noci nás tady vysadili z vrtulníku. Nechal jsem kluky čekat a sestoupil jsem do bunkru. Zrcadlo zářilo na tom samém místě. Prošel jsem jím. Vyšel jsem z bunkru a hledal své vojáky, nenašel jsem je. Venku bylo jaro. Chápeš, Lukasi? Přiletěli jsme v zimě a náhle se změnila roční doba. Před vchodem do bunkru jsem našel vajgla, kterého jsem tam odhodil před šesti lety. Vrátil jsem se do skutečné reality. Prožil jsem šest let, ale ve skutečnosti uplynuly sotva dva dny.“

„Mám pocit, že šílím,“ zašeptal Lukas.

„To jsi na tom dobře. Já jsem zešlel.“

„Co to je — to Zrcadlo?“

„To, co jsem říkal. Duplikátor reality. Boží kopírka.

Funguje na principu Velkého třesku — tehdy prý vesmír vznikl z jediné částice. A tady stačí, když projdeš stěnou... a jsi v paralelním vesmíru, který právě vznikl a který kopíruje ten náš. V okamžiku, kdy do něj vstoupíš, je shodný s naším. Jenže čas v něm plyne mnohem, mnohem rychleji.“

„Pokaždé, když někdo projde Zrcadlem, vznikne nový svět. S lidmi, s hvězdami...“, řekl zamyšleně Havran.

„Možná je to tak a možná úplně jinak. Objev Boží kopírky se ve zdejší výzkumáku odehrál náhodně, pár týdnů před etnickou válkou. Vědecké osazenstvo dílem emigrovalo, dílem bylo povraženo... Nikdo přesně neví, co vzniklo a jak to funguje. Ale problém je ten, z každého z těch světů se můžeš vrátit jenom sem. Do skutečné skutečnosti...“

„I tvorové, zrození v těch druhých světech, mohou vejít jen sem. Když sem vejdou, nemohou se vrátit zpět,“ řekl Havran.

„Admirál Ackbar!“ vyhrkl Lukas.

„O čem to mluvíš?“ podivil se Král.

„Rybí bytost. Potkali jsme ji s Havranem v buši.“

„Ano,“ přikývl Král. „První kopie vznikly před dvaceti lety! Za tu dobu v nich uplynuly tisíce, statisíce roků! Jak jsem slyšel místní legendy, ze Zrcadla vyšly mnohem děsivější stvůry než nějaká člověkoryba.“

Upřeně se zadíval na Havrana.

„Měl bys dokončit svůj příběh,“ vybídl ho Havran.

„Dobře... Vyšel jsem z bunkru a tak nějak jsem pochopil, co se stalo. Seděl jsem tady a přemýšlel, co udělám. Nedokázal jsem uvažovat logicky... Chtěl jsem se vrátit ke své rodině v tom druhém světě... Znovu jsem prošel modrou stěnou.“

„A vstoupil jsi do úplně nového souběžného světa,“ podotkl Havran. „Který vznikl v té samé vteřině.“

„Ano. Byl jsem šílený. Toulal jsem se po okraji Trosek a zabíjel jsem zabíječe. V Kyjevě a ve sběrném táboře mi říkali Druhý Havran. Nejprve jsem to nechápal. A pak jsem zjistil, že skutečný Havran zemřel pár dní po tom, co jsem vyšel ze Zrcadla... Většinu z místních veličin jsem znal osobně — Ramona, šejka, Kolčaka, Hangorbadža a tak dál. Pak šejk Chalid odpálil ultim a následovalo jaderné bombardování. Pochopil jsem, že se musím vzbudit a zjistit, co je vlastně to Zrcadlo.

Vrátil jsem se na základnu a přihlásil se. Nedal jsem pokoj, sháněl jsem informace a nakonec jsem zjistil, co je podstatou té Boží kopírky, nebo jak se říká tady, Zrcadla. A pochopil jsem také, proč je Zrcadlo smrtelně nebezpečné.“

„Proč?“

„Z jediné částice hmoty vytvoří biliony částic. Světy vznikají a rozpínají se, ale pořád jaksi existují v jednom jediném prostoru. A pak jednoho dne, a už to možná nebude tak dlouho trvat, zahltí hmota celou realitu. Náš svět, ten skutečný, se změní v nekonečnou neutronovou hvězdu, která se obrovským tlakem smrští do jediného bodu.“

„Konec světa.“

„Ano. Konec všech světů.“

„Tušil jsem to,“ řekl Havran. Vstal. „Jsem připravený.“

Po pravém břehu Vltavy utíkali k severu.

„Kurva,“ zasípěl Král, „zpomalte, blbci, myslíte, že je mi třicet? Na takovýhle běhy už nemám páru.“

„Chceš pochytyt nějaký záření?“ popíchl ho Lukas.

„Hovno! Všiml sis, v čem ta Boží kopírka stojí? Ve vnitřku protiatomového krytu. Mina bouchne uvnitř a záření se nedostane ven.“

„Kolik máme času?“ zeptal se Havran.
„Asi patnáct minut. Nařídil jsem spínač na hodinu.“
„Dobře,“ zavelel Havran. „Zastavte. Nechci strávit posledních patnáct minut na útěku.“
Lukas zarazil v běhu a vyhrkl: „O čem to mluvíš? Jakých posledních patnáct minut?“
Bojovník potřásl blondatými vlasy: „Jsem Havran, syn temnoty.“
„Cože?“
„Není odsud,“ vysvětlil Král, který to už dávno věděl.
„Ah! Admirál Ackbar! Nazýval jsi ho svým bratrem! Havrane — ty jsi také odjinud! Také ty jsi přišel Zrcadlem!“
„Ano.“
„Poslyš, Havrane,“ promluvil Král. „Máme ještě čtvrt hodiny. Řekni mi, co tam bylo, v tom světě, ze kterého jsi přišel?“
Havran mlčel.
„Co tam bylo? Z jak vzdálené budoucnosti ses k nám dostal? Jaká je budoucnost! Pokud nám to neřekneš teď, už nikdy se to nedozvíme! Řekni...“
Blondatý bojovník zavrtěl hlavou. „Už nemám čas na nějaké řeči. Musím se rozloučit.“
Otočil obličej ke slunci, pozdvihl ruce. Zhluboka se nadechoval.
Mlčeli s ním.
„Kolik času zbývá?“ zeptal se Havran po chvíli.
„Dvě minuty.“
Bojovník si vypletl z vlasů havraní péro a podal je Lukášovi: „Spoléhám na tebe, vojáku. Spoléhám na to, že se postaráš o můj národ.“
Lukas pokrčil rameny.
„Ty přece znáš můj národ,“ zdůraznil Havran. „Vysvětlil jsem ti to.“
„Ano,“ přikývl Lukas.
Na jihu se zablesklo. Lukas zamžikal, aby ochránil oči před oslňujícím světlem jaderného výbuchu. Pak poodstoupil a zastínil si oči dlaní. Rozhlédl se. Tam, kde před tím stál plavovlasý bojovník, se skládaly k zemi špinavé džíny, zelená vesta a puška FAMAS. Zachytil havraní péro ještě před tím, než je odvála tlaková vlna.
„Akce byla úspěšná,“ kývl Král k opuštěným adidasům. „Havran zmizel — a s ním i jeho paralelní svět. Všechny světy.“
„V jednom z těch světů jsi měl rodinu!“
„Ah!“ mávl Král rukou. „Ty děti už dávno dospěly, zestárly a zemřely.“
Lukas udělal pohyb, jako by si chtěl вплést havraní péro do vlasů.
„Na to máš moc krátký pačesy,“ zachechtal se Král. „Co chceš dělat?“
„Jdu zpátky,“ mávl Lukas k Troskám.
„Jsi blázen. Já frčím starou vyzkoušenou cestou do Liberce a Drážďan. Už takhle jsem ztratil dvanáct let.“
Lukas posbíral FAMAS, zelenou vestičku a feldtašku. S havraním pérem ve zpoceně pěsti scházel k Vltavě a hledal, kde by mohl přeplavat na druhý břeh.
„Počkej na mě, blázne,“ ozval se za ním Králův hlas. „Jdu s tebou!“